

τ' ἀπουσπούρια Μακεδ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀποδιλέγει.

2) Συνήθως κατὰ πληθ., ὁ τελευταῖος σπορητός, τὰ τελευταῖα σπαρσίματα Εὐβ. (Κάρυστ.) Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Κύπρ. Μέγαρ. : Ἐσπείρες; — Οἷ, εἶμαι 'ς τ' ἀπόσπορο! Μέγαρ. β) Ὁ κατὰ τὸ τέλος τῆς ἐποχῆς σπαρεῖς ἀγρός Εὐβ. (Κάρυστ.) 3) Ὁ τελευταῖος γόνος ζῶου Θήρ. κ.ά. : Γνωμ.

*Ορνιδά μου τὸ Γενάρι | καὶ παλὶ τὸν Ἀλωνάρι
καὶ τὸν Ἀουσιο κοκόρι | νὰ μὴν εἶναι ἀποσπόρι

Θήρ. 4) Τὸ ὑστερότοκον, τὸ τελευταῖον τέκνον κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) : Τ' ἀγαπάει αὐτὸ τὸ παιδί, γιατί' εἶναι τ' ἀποσπόρι του σύννηθ. Τοῦ διαόλου τ' ἀποσπόρι! (ὕβρις) Κρήτ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀπόσπερμα 2. 5) Τὸ ἀτροφικόν, ἀσθενικόν παιδίον Μακεδ. (Μελέν.) 6) Μεταφ. ὁ ἀξιοκαταφρόνητος ἄνθρωπος, ὕβριστικῶς ἢ σκωπτικῶς Βιθυν. (Κατιρ.) Πόντ. (Τραπ.) : Αὐτόνο τ' ἀποσπόρι ποιὸς τὸ 'χει ἀνάγκη! Κατιρ.

ἀποσποριὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀπουσπουριὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀποσπορέα Κάρπ.

*Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σποριὰ.

1) Ἡ τελευταία σπορὰ Κάρπ. 2) Τὸ μέρος τοῦ ἀγροῦ ὅπου διεκόπη ἡ σπορὰ διὰ νὰ ἀροθῇ τοῦτο Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Οὐ γεουργὸς ἔφτιασε 'ς τὴν ἀπουσπουριὰ.

ἀποσποριάζω ἀμάρτ. *ποσποριάζω Κάλυμν.

*Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σπόρος.

*Ἐπὶ ἀνδρῶν, παρακμάζω, καθίσταμαι παρῆλιξ : Τὰ παλ-
ληκάρζα 'ἐν θὰ παντρεύονται μαιθὲ σὰν θὰ *ποσποριάζουν
(τὰ παλληκάρια δὲν θὰ παντρεύονται μαθὲ σὰν θὰ ξεσπο-
ριάσουν). Συνών. ξεσποριάζω.

ἀποσπορίδι τό, ἀμάρτ. ἀπουσπουριδ' Μακεδ. (Χαλκιδ.)

*Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σπορίδι.

1) Τὸ ἀπόβλητον μέρος τοῦ διὰ σπορὰν κοσκινισθέντος
σίτου. 2) Τὸ ὑστερότοκον τέκνον. Συνών. ἀπόσπερμα 2.

ἀποσπορίτης ὁ, Ἄνδρ. Θηλ. ἀποσπορίτισσα Ἴος
*πουσπουρίτ'σσα Θεσσ.

*Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσπέρνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίτης.

1) Πληθ., οἱ λουκουμάδες οἱ ὑπὸ τῶν γεωργῶν παρα-
σκευαζόμενοι ἐπὶ τῇ περατώσει τῆς σπορᾶς Ἄνδρ. 2) Θηλ.,
ἡ ἐορτὴ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου κατὰ τὴν 21^{ην} Νοεμ-
βρίου συμπύπτουσα μετὰ τὴν σπορὰν (ἀντὶ γεορτή τῆς
Παναγίας τῆς Ἀποσπορίτισσας) Θεσσ. Ἴος.

ἀπόσπορος ὁ, Κύθν. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) — Λεξ.
Βλαστ. Δημητρ. ἀπόσπορο τό, Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ.
Δημητρ.

*Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σπόρος.

1) Ὁ τελευταῖος σπειρόμενος σπόρος Κύθν. Πελοπν.
(Λακων.) 2) Ὁ περὶ τὸ τέλος τῆς σπορᾶς χρόνος εἴτε
ἐκάστης ἡμέρας εἴτε μιᾶς ἐποχῆς Πελοπν. (Μάν.) : Τώρα
δὲν ὀφκαιορίζω, θὰ 'ρθω ὁμως 'ς τὸν ἀπόσπορο.

ἀποσπορώνω Πόντ. (Κερασ.)

*Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σπορώνω.

*Ὠριμάζων ἀποκτῶ σπόρους, ἐπὶ φυτοῦ.

ἀποσπουδάξω σύννηθ. *ποσπουδάξω Κρήτ.

*Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σπουδάξω. Πβ. καὶ
μεταγν. ἀποσπουδάξω = ἀποφεύγω τι παντὶ τρόπῳ.

Τελειώνω τὰς σπουδὰς μου ἐνθ' ἄν. : Δὲν ἀποσπουδάσε
ἀκόμη ὁ γιός τοῦ δεῖνα. Ἀποσπουδάσε πρὸς τὴν αὐτὴν καὶ δυὸ
χρόνια σύννηθ. Ἀποσπουδάσε καὶ δὲ δοῦ χρεωγιάζουσαι ἄλλα

γράμματα Κρήτ. || Φρ. Ἀποσπουδάσε καὶ αὐτὸς (ἔγινε τελείως
μόρτης) Ἀθῆν. Ἀμα πὰς μ' αὐτόν, θ' ἀποσπουδάσῃς αὐτόθ.
Εἶναι ἀποσπουδαγμένη καὶ αὐτὴ (συνών. φρ. εἶναι ξεσπο-
λισμένη) αὐτόθ. Καὶ μετβ. κάμνω τινὰ νὰ τελειώσῃ τὰς
σπουδὰς του Κρήτ. : Πολλὰ λεφτὰ θέλω γιὰ νὰ τὸνε *πο-
σπουδάξω.

ἀποσπουρίζω Ἀμοργ. Θήρ.

Πιθανῶς ἐκ παλαιοῦ ἀποσπυρίζω. Πβ. ἀρχ. φρ.
ἀπὸ σπυρίδος δειπνεῖν.

Λαμβάνω μέρος εἰς συμπόσιον κατὰ τὸ ὅποιον ἕκαστος
κομίζει τὴν τροφὴν του ἐνθ' ἄν. : Πάμε σήμερον ν' ἀποσπου-
ρίσωμε Θήρ. Συνών. ρεφενίζω.

ἀποσπρώχνω Ἀθῆν. Πελοπν. (Μάν.) — Ἀ'Εφταλ.
Μαζώχτρ. 33 Ἰδραγούμ. Σταμάτ. 88

*Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σπρώχνω.

1) Ἀπωθῶ Ἀ'Εφταλ. ἐνθ' ἄν. : Ἐβαλε τὸν ἀγκῶνα τῆς
ἡ Ἀσῆμω οὐ νὰ τὸν ἀποσπρώξῃ. β) Ἀπωθῶ ἐντελῶς
Πελοπν. (Μάν.) : Τὸν ἔσπρωξε μία φορὰ καὶ τὸν ἀποσπρώχνει
πάλι κατόπι ὥσπου τὸνε γκρέμισε κάτω. 2) Ἀποπέμπω,
ἀποδιώκω Ἰδραγούμ. ἐνθ' ἄν. : Ἀρκετὰ πρὸς με ἀποσπρώ-
ξατε . . . ἂν ποτε τίχῃ νὰ θελήσετε πάλι τὴ συντροφιά μου,
θὰ τὴν ἔχετε, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὴ ζητήσετε οἷς. 3) Φέρομαι
σκαιῶς πρὸς τινα Ἀθῆν. : Μὴν ἀποσπρώχνης ἔτσι τὸ παιδί.
Συνών. ἀποπαίρνω 1, ἀποσπιθιάζω.

ἀποσπῶ κοιν. *ποσπῶ Κρήτ. (Σητ.) Χίος *ποσπάω
Κέρκ. ἀποσπάω πολλαχ. *ποσπάζω Κύπρ. Μέσ. *πο-
σπάζομαι Κύπρ.

Τὸ ἀρχ. ἀποσπῶ.

1) Ἀποχωρίζω ἔλκων βιαίως κοιν. : Ἀπόσπασα μιὰ
μεγάλῃ πέτρα ἀπὸ τὸ βράχο. Ἀπόσπασα τὸ βρέφος ἀπὸ τὴν
ἀγκαλὰ τῆς μητέρας. Δὲ μπόρεσε νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴ
δεῖνα λόγ. κοιν. β) Ἐκρίζωνω, ἐκσπῶ λόγ. σύννηθ. καὶ
δημῶδ. Σύμ. : Δὲν ἀποσπᾷ οὔτε μιὰ τρίχα ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς
λόγ. σύννηθ. Πάτ' ἂ ἀποσπάσετε γούλα (πάτ' ἂ = πάτε νὰ)
Σύμ. γ) Ἐκβλαστάνω, ἐπὶ τοῦ σίτου ἐκβλαστάνοντος
στάχυν Κύπρ. : Ἐπόσπασεν κοιτσούλ-λαν (ἔβγαλε στάχυν).
δ) Μεταφ. ἐπιτυχάνω δυσκόλως λόγ. σύννηθ. : Τοῦ
ἀποσπᾷ ὑποσκέσεις. Μοῦ ἀπόσπασες τὸ μυστικὸ (ἐπέτυχες
νὰ μάθῃς). 2) Ἐλευθερώνω, ἀποφυλακίζω Κύπρ. : Πότε
'εν-νὰ *ποσπαστῇς; — Ὑστερα 'πὸ ἕναν μῆναν *ποσπάζομαι.
|| Ἄσμ.

*Ἐπόσπασεν τ' ἀέρφιν μου ποῦ 'ταν φυλακωμένον.

β) Κάμνω τινὰ ἐλεύθερον Κύπρ. κ.ά. : Ἄσμ.

Μούλ-λωσε, Μεχεμέτα, πολ-λὴν ριτζιὰν μὲν κάμνης,

*ποσπάσεις τοῦτον τὸν Ρωμαῖόν, μὰ κρούζουμεν τὴν χώραν
Κύπρ.

Μὰ δὲν σε 'φίν-νω μέσ' 'ς τὴν Τουρκιὰν . . .

γιὰ νὰ 'βρω τρόπον νὰ σὲ *ποσπάσω

αὐτόθ.

καὶ ἀπὸ τὰ χέρσα τῶν Τουρκῶν ἤτουνε *ποσπασμένοις
αὐτόθ. 3) Ἀπαλλάττω, σφάζω Κύπρ. : Ἐδερνέν τον τῶ' ἐπό-
σπασά τον. Ποσπάζει ἄθ-θροπον ποῦ τὴν κρεμ-μάλ-λαν.
Νὰ τὸν *ποσπάσῃς ποῦ τὰ χέρσα του πόν-νὰ τὸν σκοτώσῃ
(πόν-νὰ = ποῦ θεν-νὰ). Ἄν εἶναι γιός μου, *ποσπάζεται (ἐκ
παραμυθ.) Ἐγὼνι ἐπόσπασα τὸν Γιαν-νῆν ποῦ ἔθεν-νὰ τὸν
δέρη ὁ Γεωρκῆς. Ποσπᾶσ' τὴν κεφαλὴν σου κ' ὕστερις ἐμᾶς.
Ποσπάστηκεν ὁ κακορρίζικος ποῦ τὰ βάσανα (ἀπέθανε).
Συνών. γλυτώνω. β) Μέσ. ἀπαλλάττομαι ἀπὸ τινος
Κύπρ. : Φρ. Ἐποσπάστηκεν ποῦ τὲς δουλειές του (ἐτελείωσε
τὰς ἐργασίας του). Ποσπάστου ποῦ τὸ κτίσμαν νὰ φάμεν.

